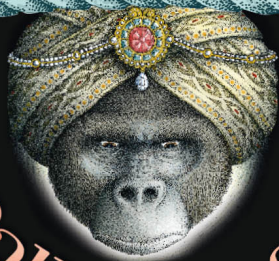

JAKOB·WEGELIUS

Sally Jones
a
dopis
od
mrtvého

albatros

Sally Jones

a dopis od mrtvého

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakob Wegelius

Sally Jones a dopis od mrtvého – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Sally Jones
a
dopis
od
mrtvého

JAKOB·WEGELIUS

Sally Jones
a
dopis
od
mrtvého

ALBATROS

Přeložila Helena Stiessová

© Jakob Wegelius, 2014

First published by Bonnier Carlsen, Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement

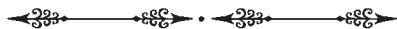
with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Translation © Helena Stiessová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-05207-6

ISBN e-knihy 978-80-00-05272-4 (1. zveřejnění, 2018)

OBSAH

OSOBY 11

PSACÍ STROJ 31

PRVNÍ DÍL

1. Já, Šéfík a <i>Hudson Queen</i>	39
2. Morro.....	43
3. Agiere.....	47
4. Zbraně v podpalubí.....	53
5. Smutná podívaná.....	57
6. Noční drama.....	62
7. Vrahova opice.....	68
8. Zpěv.....	72
9. Žena v okně.....	81
10. Dům u parku, který nemá jméno.....	87
11. Snoubenec.....	92
12. Signor Fidardo.....	96
13. Zlá předtucha.....	100
14. Dny a noci.....	103
15. Malá červená harmonika.....	109
16. Varhany pro mrtvé.....	113
17. Vlkodlak na Rua de São Tomé.....	119
18. Dárek.....	125
19. Hrob Elisy Gomesové.....	131
20. Večery v Tamarindu.....	137
21. Kopec za věznicí.....	141
22. Pozdrav ze záhrobí.....	146
23. Dálný východ.....	152
24. Famózní Forzini.....	159

25.	Farol do Bugio	166
26.	Vikomt	169
27.	Purpur	174
28.	Biskupova podmínka	178
29.	Kóčín	182
30.	<i>Song of Limerick</i>	188

DRUHÝ DÍL

31.	Zub na čepeli	197
32.	Bouře od Sahary	205
33.	Rue des Sœurs	209
34.	Vzácné zvíře	215
35.	Zkáza lodi <i>Minsk</i>	223
36.	Bombaj	230
37.	<i>Malabar Star</i>	237
38.	Karáčí	243
39.	Nádražní zřízenec v Džódhpuru	248
40.	Mahárádžovy odklady	255
41.	Audience v Darbarském sále	261
42.	Slib věrnosti	265
43.	Dvorní maršálek	271
44.	Hledá se špeh	277
45.	Mádží sáhíba	282
46.	Šach mat	289
47.	Létající mahárádža	294
48.	Nouzová přistání a šampaňské	300
49.	Zrádný plán	306
50.	Sabotáž	310
51.	Saudade	315
52.	Nečekané pozvání	321
53.	Sedm set perel z Bahrajnu	328
54.	Slzy radosti a drobné občerstvení	333
55.	<i>HMS Rana</i>	338
56.	Ajša	343
57.	Mattāñčéri	349
58.	Noc v Jew Town	354

59.	Koho čeká zklamání.....	357
60.	Vysoká sázka.....	364
61.	Dva turbany	370

TŘETÍ DÍL

62.	Shledání	379
63.	Čekání.....	385
64.	Povědomé písmo	389
65.	Telefon.....	393
66.	Pacient	398
67.	Obavy	403
68.	Tramvaj číslo čtyři.....	410
69.	Výstřel.....	414
70.	Stopy.....	419
71.	Inspektor Umbelino a pravda	424
72.	Strýc Alves.....	428
73.	<i>Red Sails in the Morning</i>	435
74.	Železná brána.....	439
75.	Velký skandál	443
76.	Dopis od mrtvého	448
77.	Pohřební hostina	463
78.	Poslední jídlo na palubě.....	467
79.	Dynamit!.....	772

OSOBY

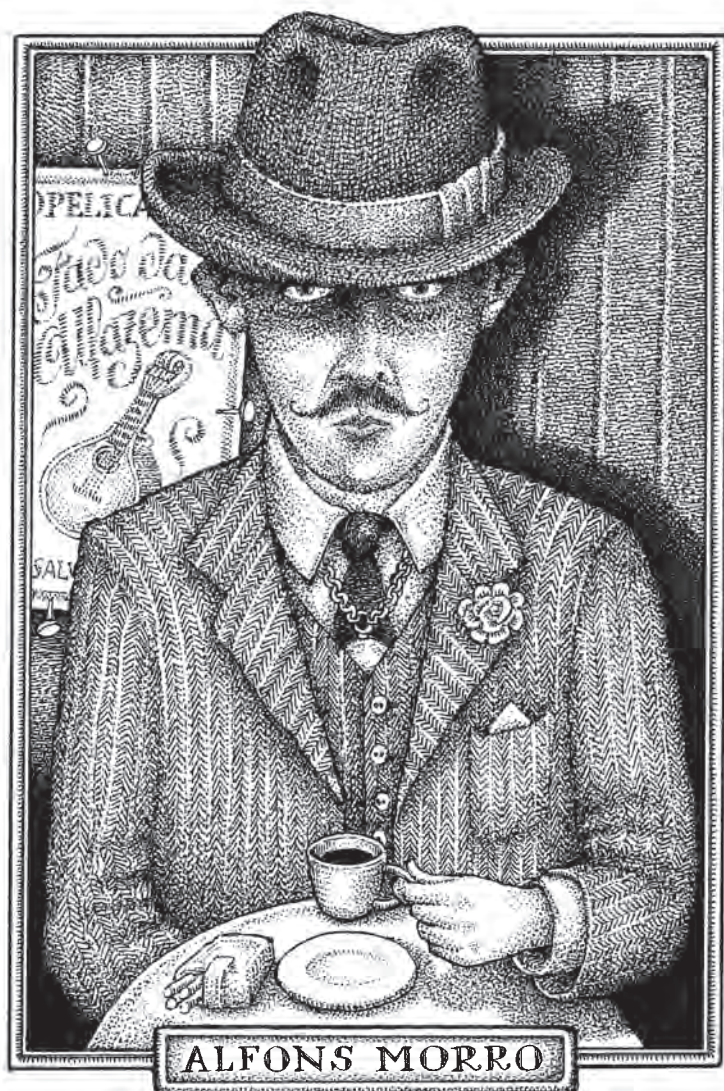
LUIGI · FIDARDO

Ana Molinová

ELISA • GOMESOVÁ

ALFONS MORRO

Jorge Amadeo Tomás da Costa

RAUL GARRETTA

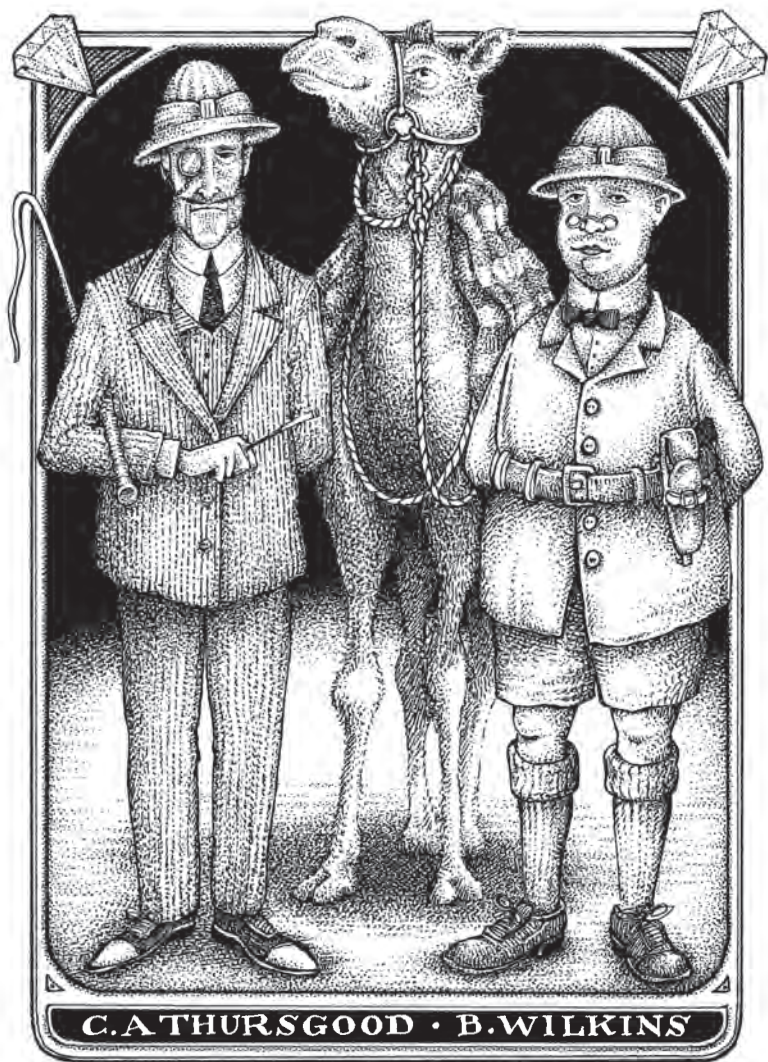

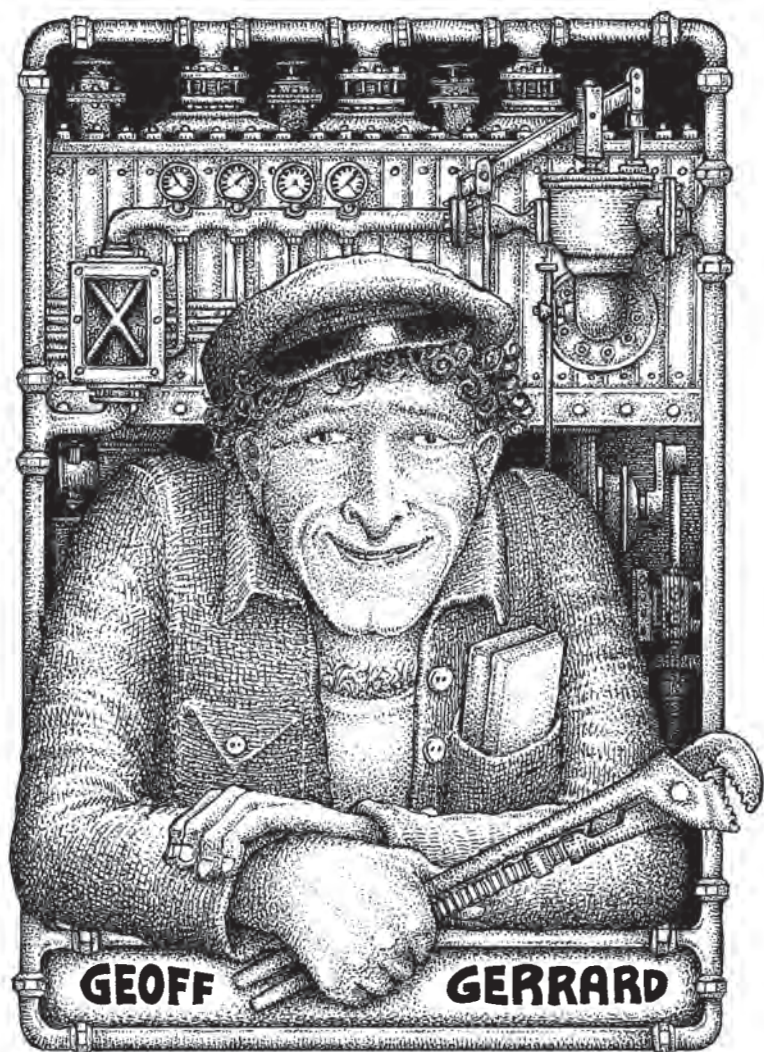

João

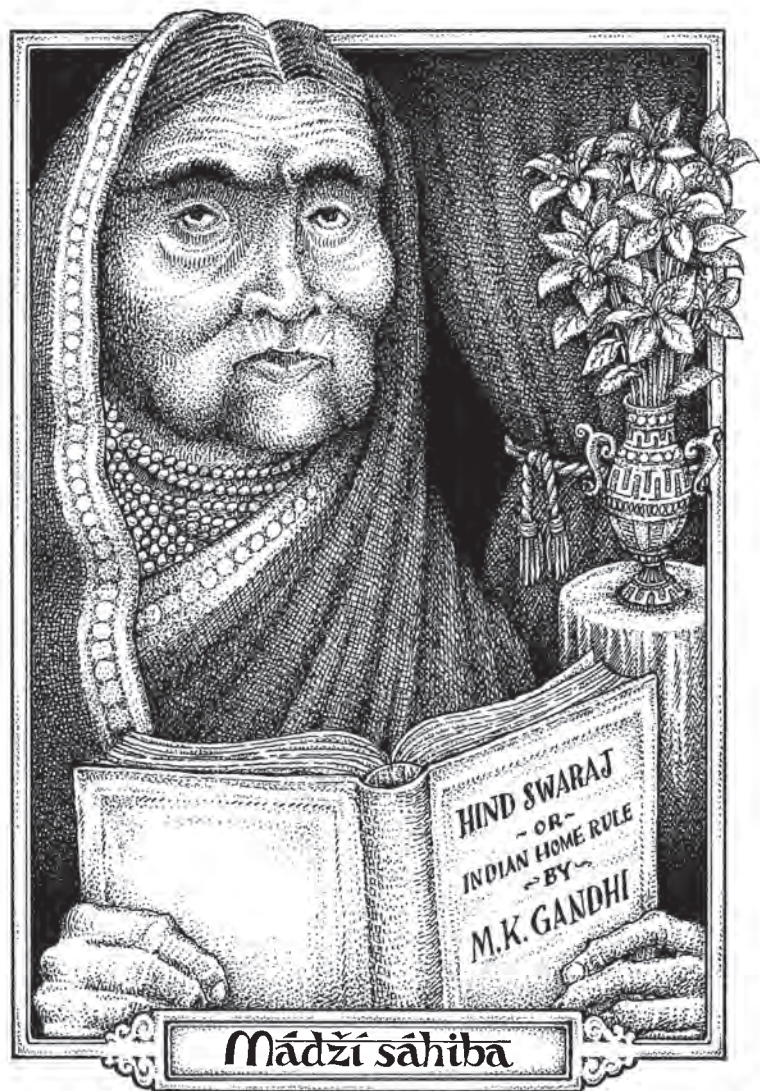
AJŠA·NĀRĀJANANOVĀ

Kapitān Anderson

Mādžī sāhiba

Doktorka Rosa Dominguesová

KRIMINALNI KOMISAR FERNÃO UMBELINO

PSACÍ STROJ

Nedávno mi Šéfík věnoval starý psací stroj. Je to značka *Underwood No. 5*, model z roku 1908. Koupil ho tady v lisabonském přístavu od obchodníka se šrotem. Spousta klapkek byla rozbitá a chyběla páčka, která uvolňuje papír. Šéfík ví, jak ráda opravuju porouchané přístroje.

Oprava Underwoodu mi zabrala několik večerů. Tohle jsou první slova, která na něm píšu. Dvě klapky jdou pořád ztuha, ale kleště a pár kapek oleje to spraví.

Ale bude to muset počkat do zítra. Za oknem kajuty už je tma. Na černé hladině řeky se třpytí světla kotvících lodí. Přichystala jsem si houpací síť a za chvíli si půjdu lehnout.

Doufám, že dnes v noci nebudu mít zlé sny.

A je zase večer.

Dneska se nám se Šéfíkem dařilo. Každý den brzo ráno chodíme do jedné přístavní kavárny, kde se scházejí námořníci bez práce a doufají, že se na ně usměje štěstí. Většinou se nic nenajde, ale protentokrát jsme přece jen práci sehnali. Od svítání do soumraku jsme nosili pytle s uhlím. Výplata byla bídná, ale nám se hodí každá koruna. Bolí mě záda i ruce. A kožich mě svědí od mouru.

Nejvíc mě ale tíží únava. V noci jsem zase špatně spala. Už je to určitě aspoň měsíc, kdy jsem měla naposledy klidné spaní a nebudily mě noční můry.

Vracejí se mi pořád stejné vidiny.

Občas se ocitnu zpátky ve strojovně zámořské lodi *Song of Limerick*. Zezadu mě uchopí silné paže, parní stroj se začne přehřívat a loď klesá ke dnu.

Jindy se mi zdá o komisaři Garrettovi. Je tma a nevím, kde to jsem. Možná stojím mezi hroby na hřbitově v Prazeres. Jediné, co vidím, jsou Garrettova malá očka. Chladně se blýskají pod kreprou klobouku. A cítím čpavý pach spáleného střelného prachu z jeho revolveru. V uších mi zvoní výstřel.

Ale ten nejhorší sen je o Šéfíkovi. Čekám na něj v dešti před železnou bránou zasazenou do vysokánské zdi. Čas plyne a já mrznu až do morku kostí. Říkám si, že se brána každou chvíli otevře. Ale v hloubi duše vím, že si to jen namlouvám. Brána se nikdy neotevře. Šéfík zůstane už navždycky zavřený za zdí.

Občas křičím ze spaní. Tuhle v noci mě vzbudil Šéfík, vtrhl ke mně do kajuty a v ruce třímal velký hasák. Slyšel mě a myslel si, že se někdo dostal na loď a chce mi ublížit. A klidně to mohla být pravda. Nadělali jsme si tady v Lisabonu nebezpečné nepřátele.

Pro dnešek končím, na další psaní už jsem moc unavená. Ale zítra budu pokračovat. Mám ze svého psacího stroje Underwood velkou radost!

Dnes večer je mlha. Odpoledne se přivalila od Atlantiku. Před chvílí jsem byla na palubě a nedohlédla jsem dál než k jeřábům na hrázi kus od nás. Z řeky se občas ozve ochraptělá mlžná siréna některé lodi a cinkot lodních zvonů. Je to trochu strašidelné.

Dneska jsme se Šéfíkem zase nosili pytle s uhlím. Při práci

jsem myslela na svůj psací stroj. A rozhodla jsem se, k čemu ho použiju.

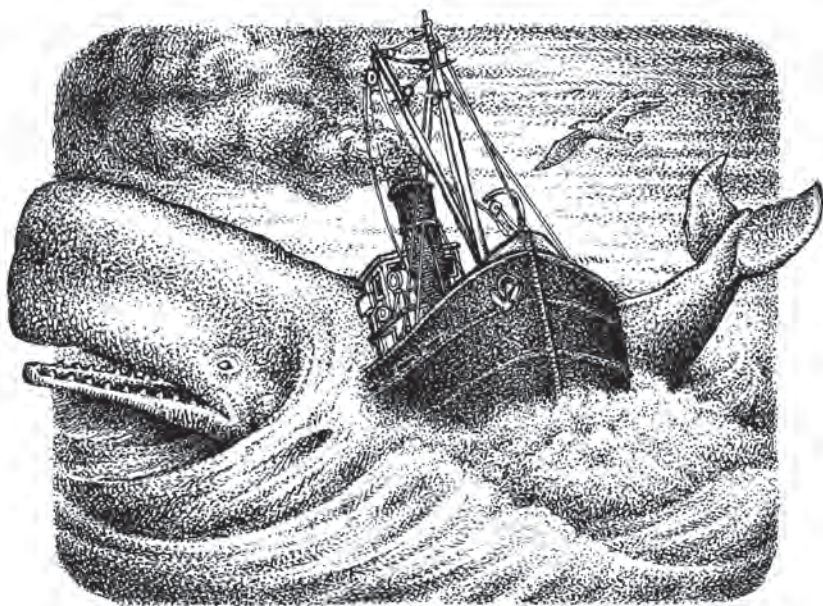
Napišu pravdu.

Napišu, jak to bylo doopravdy s vraždou Alfonse Morra.

Ať se všichni dozvědí, co se skutečně stalo.

A třeba mi psaní pomůže od zlých snů.

PRVNÍ
DÍL

KAPITOLA I

Já, Šéfík a *Hudson Queen*

Těm z vás, kdo mě neznají, musím nejdřív vysvětlit, že nejsem člověk. Jsem lidoop. Od přírodovědců jsem se dozvěděla, že patřím ke druhu *Gorilla gorilla graueri*. Většina opic mého druhu žije v Africe, v husté džungli lemuující břehy řeky Kongo. Odtamtud asi pocházím i já.

Nevím, jak jsem se dostala k lidem. A nejspíš už se to nikdy nedozvím. Musela jsem být ještě hodně malá, když se to stalo. Možná mě chytili lovci nebo domorodci a někomu mě prodali. To první, na co si z dětství vzpomínám, je studená kamenná

podlaha, na které sedím s řetězem kolem krku. Mohlo to být ve městě Istanbul, ale nejsem si tím úplně jistá.

Od té doby žiju ve světě lidí. Naučila jsem se rozumět tomu, jak přemýšlíte, a taky co říkáte. Naučila jsem se číst a psát. Naučila jsem se, jak se krade a podvádí. Naučila jsem se, co je to hamižnost. A taky krutost. Měla jsem spoustu majitelů a na většinu z nich bych radši zapomněla. Ani nevím, kdo mi dal jméno. Nebo proč.

Ale zkrátka se jmenuju Sally Jones.

Spousta lidí si asi myslí, že Šéfík je můj majitel. Ale Šéfík nechce nikoho vlastnit. Jsme společníci. A přátelé.

Jeho opravdové jméno je Henry Koskela.

Poprvé jsme se setkali před mnoha lety, když jsem jela jako černý pasažér na nákladním parníku *Otago*. Posádka mě ale objevila a kapitán lodi nařídil, ať mě hodí přes palubu. V tu chvíli se do věci vložil strojmistr a zachránil mi život. A to byl právě Šéfík. Za pár let nás náhoda svedla dohromady znovu, tentokrát to bylo v přístavní čtvrti v Singapuru. Byla jsem hrozně nemocná a přivázali mě ke sloupu před jedním zaplivaným barem. Šéfík mě poznal a vykoupil mě od majitele. Pak mě vzal na loď, kde právě sloužil, dával mi léky a krmil mě. Tehdy mi podruhé zachránil život.

Když jsem se po čase uzdravila, začala jsem mu pomáhat s drobnými úkoly ve strojojně. Bavilo mě to a díky Šéfíkovi mi to opravdu šlo. Všechno, co umím o námořnictví a lodních motorech, mě naučil on.

Od té doby už jsme zůstali spolu. Z jihovýchodní Asie jsme se přesunuli do Ameriky. V New Yorku jsme si pořídili vlastní

loď, *Hudson Queen*, a na ní jsme se pak plavili podél amerických, afrických a evropských břehů s různými náklady. Vystavili jsme si a vydělali jsme dostatek peněz na údržbu lodi.

Byl to hezký život. Lepší si neumím představit.

Doufám, že to tak zase jednou bude.

Už to jsou pomalu čtyři roky, kdy se všechno změnilo. Tehdy se na nás přilepila smůla. Celé léto jsme brázdili britské výsostné vody. Když přišel podzim, řekli jsme si, že se vydáme do teplejších krajů a vyhneme se tak zimním bouřím v Severním moři. V Londýně jsme nabrali náklad konzerv, který se měl převézt na Azory, souostroví uprostřed Atlantského oceánu.

Zpočátku šlo všechno hladce. Bylo krásné počasí a mírný vítr. Jenže jednoho rána se k nám štěstěna obrátila zády. Srazili jsme se s velrybou. Jí se nic nestalo, zato *Hudson Queen* dostala takový šfouchanec, až se nám ohnulo kormidlo. Pokoušeli jsme se závadu opravit, ale mezitím se zkazilo počasí a začal foukat čerstvý víchr. Pohrával si s bezmocnou *Hudson Queen* a bez poutací kotvy bychom byli ztraceni. Teprve když víchr opadl, podařilo se nám nasadit nouzovou kormidelní páku. Nabrali jsme kurz směrem k portugalskému pobřeží a zakotvili jsme v Lisabonu.

Když jsme vyložili náklad, musela *Hudson Queen* do suchého doku, aby se kormidlo opravilo. Trvalo to čtrnáct dní a stálo nás to všechny úspory. Šéfík chodil po přístavišti od jedné kanceláře ke druhé a zkoušel nám u některé přepravní společnosti vyjednat nový náklad. Ale nedařilo se mu. V přístavu kotvilo už před námi spoustu lodí s prázdnými útroby, které tu čekaly na lepší časy.

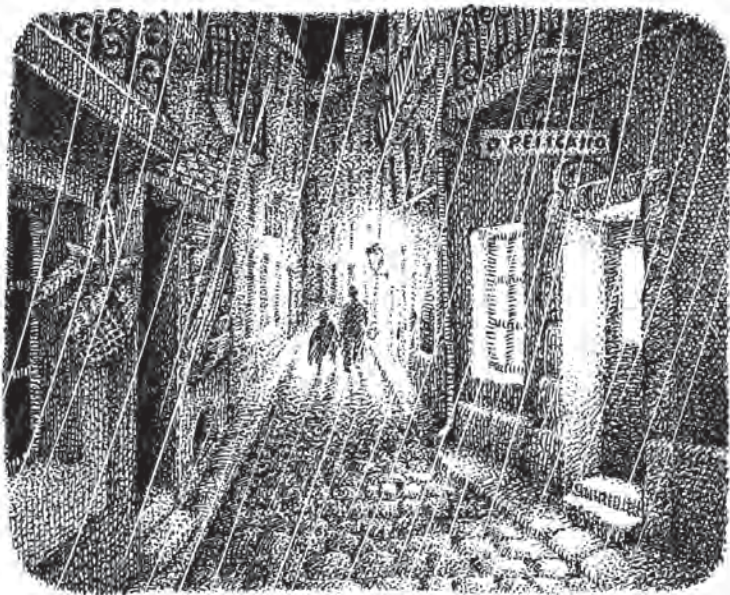
Týdny plynuly. Uvínout takhle na souši není nikdy příjemné. Ale jsou i horší přístavy než Lisabon. O sobotách jsme se projížděli po městě tramvají. Tak pěkné tramvaje, jako mají v Lisabonu, se jinde nevidí, dokonce ani v San Francisku!

Naše kotviště bylo v přístavu pod čtvrtí Alfama. Je to chudá čtvrť, během dne ospalá a v noci docela nebezpečná. Bydlí tam všemožní lidé. Při pohledu na siamská dvojčata, která prodávají na Rua de São Pedro tkaničky do bot, nikdo ani nezvedne obočí. Zrovna tak místní obyvatelé neudivují ohňoví tanečníci z Pepřonosného pobřeží, kteří se za novoluní scházejí v temných uličkách. V Alfamě se lidé nepozastaví ani nad gorilou v montérkách. A to je dobře.

Večer jsme obvykle zamířili do hospody U Pelikána. Chodí tam spousta námořníků, když kotví v Lisabonu. Hospoda leží v úzké a pochmurné uličce Rua do Salvador, kam málokdy zabloudí sluneční paprsek. Jejím majitelem je senhor Baptista. Býval kuchařem na lodích Transbrazilského rejdařství a přespolní námořníky pokaždé před jídlem pozve na skleničku aguardente. Pokud nevíte, o co jde, aguardente je druh pálenky, takže já jsem místo toho dostávala sklenici mléka.

Mám na večery u Pelikána spoustu dobrých vzpomínek. Ale taky jednu špatnou.

Právě v téhle hospůdce jsme se poprvé setkali s Alfonsem Morrem.

KAPITOLA 2

Morro

Toho večera jsme se Šéfikem dlouho pracovali ve strojovně *Hudson Queen*. Vzpomínám si, že po cestě z přístavu na večeri přešlo. Kamenná dlažba se leskla ve světle plynových lamp. V úzkých uličkách Alfamy se podél obrubníků a nad kanály řinula špinavá voda.

U Pelikána bylo teplo a zakouřeno. Kolem kulatých stolečků se tísnili obvyklí hosté. Leckdo nás pozdravil pokýváním hlavy nebo lehkým mávnutím. Byli tam námořníci a nádeníci z přístavu, dívky z ulice s propadlými očima a nevyspalí mu-

zikanti. Rozložitá žena v černém, která se jmenovala Rosa, zpívala fado o nešťastné lásce. Písně zvané fado se tradičně zpívají v chudých lisabonských čtvrtích.

Jednoho z hostů jsem ale viděla poprvé. Seděl sám u stolu hned za dveřmi, a když jsme vešli, odlepil oči od hrnku s kávou a podíval se na nás. Měl bledý, úzký obličej a zpod krempy klobouku hleděly černé oči. Když nás senhor Batista vedl k volnému stolu v nejzazším koutě hospody, cítila jsem, jak nás sleduje pohledem.

Baptistova manželka senhora Maria nám oběma přinesla talíř rajské polévky s chlebem. Pustili jsme se do jídla a v tu chvíli se osamělý muž u dveří zvedl a zamířil k nám. Napadlo mě, že na nás čekal.

„Jmenuju se Morro,“ řekl tlumeně. „Prý máte loď. A potřebujete práci.“

Šéfík vypadal překvapeně, ale vzápětí se jeho tvář rozjasnila.

„Přesně tak,“ přitakal. „Přisedněte si k nám!“

Muž, který se představil jako Morro, se nervózně ohlédl přes rameno a pak se posadil.

„Jde o pár beden,“ zašvelel tak potichu, že se Šéfík musel předklonit, aby mu vůbec rozuměl.

„Mají se vyzvednout v Agiere. To je přístaviště na řece Zêzere... mám tady s sebou mapu...“

Morro vytáhl z náprsní kapsy složenou mapu a rozevřel ji před námi na stole. Šéfík si ji podrobně prohlížel. Bylo mi jasné, že ho zajímá hloubka vody.

„Posledních pár týdnů hustě pršelo,“ řekl Morro. „Hladina vody v řece je vysoká. Nemusíte se bát, že byste najeli na mělčinu.“

„To přece záleží na tom, jak velký povezeme náklad,“ opáčil Šéfík. „O kolika bednách se bavíme? A co v nich je?“

„Azulejos,“ odpověděl Morro. „Kamnářské kachle, chci říct. Je toho šest beden. Každá bedna váží zhruba tři sta kilo.“

Šéfík vypadal překvapeně.

„A to je všechno? Proč ty bedny radši do Lisabonu neodvezete na povozu s koněm?“

„Jedná se o hodně drahé a křehké kachle,“ odvětil Morro kvapně, jako by tu otázku čekal. „Cesty jsou špatné. Nechci, aby se ty kachle natřásáním rozbily. Tak co, berete to?“

„Záleží na tom, kolik nám zaplatíte,“ usmál se Šéfík.

Morro vytáhl obálku a podal mu ji. Šéfík ji otevřel a přejel palcem svazek bankovek uvnitř. Podle jeho výrazu jsem poznala, že to je víc peněz, než čekal.

„Bedny se mají vyložit tady, v Cais do Sodré,“ řekl Morro. „Jestli to stihnete za čtyři dny, dostanete jednou tolik.“

Šéfík se rozzářil.

„Tak to si pláceme,“ prohlásil a natáhl ruku. Morro ji rychle stiskl a vstal. Bez dalšího slova si razil cestu mezi stolký a vzápětí zmizel ve dveřích do černé noci.

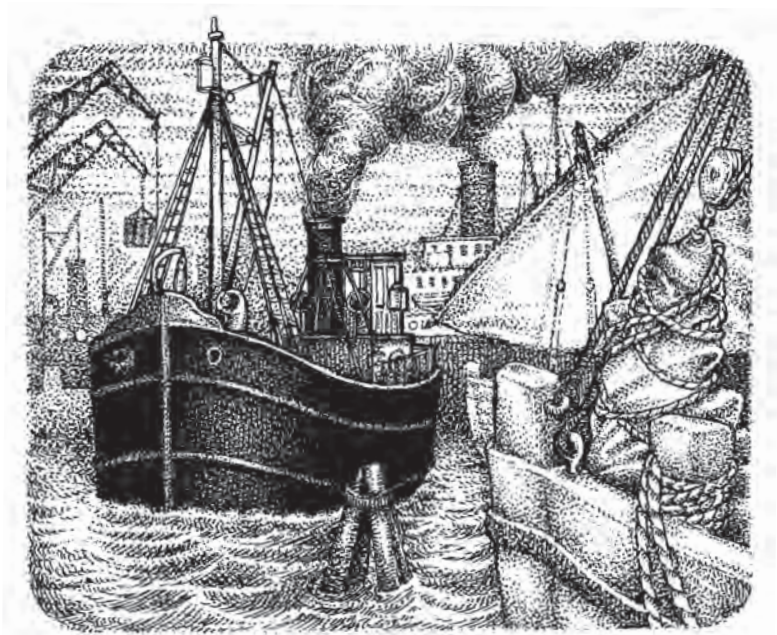

Za dvě hodiny jsme se Šéfíkem kráčeli zpátky do přístaviště k naší *Hudson Queen*. Déšť zatím ustal a mezi cáry mraků plynoucích po obloze tu a tam vykoukl zamlžený měsíc. Šéfík měl výtečnou náladu. V hospodě poručil všem hostům rundu na oslavu. Měl radost, že máme zase zakázku. A k tomu dobře placenou.

„Šťěstí se obrátilo!“ pochvaloval si, když jsme přišli k molu.

„Za tyhle peníze můžeme nabrat uhlí, že nám vystačí až ke Středozemnímu moři! A tam se vždycky najde práce pro takovou loď, jako je *Hudson Queen*!“

Taky jsem se chtěla radovat, ale něco mi bránilo. Muž, který si říkal Morro, se mi nelíbil. Možná to bylo tím jeho pohledem. Měl v očích podivný, horečný lesk. A taky jsem podle jeho pachu poznala, že měl strach.

KAPITOLA 3

Agiere

Druhý den ráno jsem vstala ještě před svítáním a rozdělala jsem v kotli oheň. Po snídani byl motor pod parou a *Hudson Queen* byla připravena k odplutí. Odrazili jsme od mola a vypluli na řeku Tajo. Šéfík nastavil kurz severovýchodně, proti proudu širokého říčního koryta.

Byl krásný podzimní den. Svítilo sluníčko a Šéfík si u kormidla vyzpěvoval z plných plic. Pokaždé, když konečně po dlouhých dnech strávených v přístavu vyplouvá na moře, zpívá tutéž písničku.